

הנער שרצה יותר גבינה

אגדה הולנדית

קלאאס ואן בומל היה נער בן שתים-עשרה שחי באזור בו היו תמיד פרות רבות. הוא היה גבוה כמטר וחצי, שקל מעל חמישים קילו ולחיייו היו תמיד וורודות. שערותיו היו בצבע כמו צבע גזר או צבע בטאטה, והיו סמיכות מאוד ומקוצרות ישר מאוזן אחת לשנייה. הוא נעל תמיד זוג נעלי עץ, שרעשו נורא כשהוא רדף אחרי ארנבת או כשהלך בשקט לבית הספר, ברחובות כפרו רצופים בלבנים. בקיץ הוא לבש חולצת פשתן כחולה. בחורף לבש מכנסיים רחבים כמו שקי קפה. הם נקראו מכנסי פעמון ונראו כמו פעמונים הפוכים. הם היו מחוברים למעילו החם והעבה. עד גיל חמש קלאאס התלבש כמו האחיות שלו. ואז, ליום ההולדת, קיבל בגדי ילד עם שני כיסים

שגרמו לו גאווה רבה.

קלאאס היה בן של איכרים. לארוחת בוקר הוא שתה חלב טרי ואכל לחם שיפון. בצהריים, נוסף לגבינה ולחם קיבל גם צלחת מלאה תפוחי אדמה מבושלים. הוא תקע בהם מזלג וטבל אותם בקערית של חמאה מומסת חמה. מהר מאוד התפוד והחמאה היו נעלמים בפיו. בערב הוא קיבל לחם וחלב, שהשמנת הורדה ממנו כדי לעשות חמאה. פעמיים בשבוע קיבלו הילדים קערה של לבן או שמנת, עם סוכר חום מפוזר עליהם. אבל בכל ארוחה הם קיבלו גבינה, בפרוסה דקות שלפי קלאאס היו דקות מדי. כשקלאאס נשכב במיטה הוא נרדם ברגע שראשו נגע בכרית. בקיץ הוא ישן עד זריחת השמש כשהציפורים התחילו לשיר. בחורף, כאשר המיטה הייתה חמה ובחוץ שרר כפור, הוא שכב עוד על מזרון הקש שלו עד שהפרות התחילו לגעת.

משפחת ואן בומל לא הייתה עשירה, אבל הכל בביתם היה נקי ומבריק. תמיד היה מה לאכול בבית, במרתף עמדו תמיד ככרות לחם שיפון ארוכות כמטר ועבות כמו זרוע של אדם. הלחם נאפה פעם בשבוע. היה זה אירוע גדול וגברים לא הורשו להיכנס למטבח עד שלא נקראו כדי לעזור. כדי חלב היו תמיד מצוחצחים ומבריקים, ועמדו בשמש לייבוש. גבינות היו מונחות במזווה בכמויות שהיו מספיקות לחייל שלם.

אבל קלאאס רצה תמיד יותר גבינה. חוץ מכך הוא היה ילד טוב ונבון, ממושמע, תמיד מוכן לעזור בעבודה במשק, וגם תלמיד טוב בבית הספר. אבל ליד האוכל לא הספיק לו מעולם. לפעמים אבא צחק ממנו ושאל האם הוא מסתיר מערה תחת מעילו.

שלוש אחיות היו לקלאאס ושמן אני, קטי וסלי. אמא שאהבה אותן מאוד קראה להן "פרחי תפוזים". אבל כשקלאאס תבל את התפודים שוב ושוב בחמאה, אמא צחקה וקראה לו "חמאנייה".

וקלאאס תמיד רצה יותר גבינה. וכשהוא היה חמדן במיוחד קראה לו אמא "חמאה וביצים", על שם צמח בר צהוב-לבן, שהוא יפה מאוד אבל לעובדי שדה הוא רק הפרעה וטרחה.

ערב אחד הוא נדנד לאחיותיו עד שכל אחת נתנה לו פרוסת גבינה משלה. נזפו בו אז במיוחד על תאוותנותו, וקלאאס, מדוכדך וכמעט בוכה נשכב למיטה במצב רוח רע. כל אלה גרמו לו להרגיש בלבול בבטנו.

קלאאס גר בעליית הגג. כשבנו את הבית הורידו רף אחד מהגג ובמקומו שמו רף עשוי זכוכית. זה הספיק כדי שלילד יהיה אור מספיק כאשר הוא מתלבש בבוקר, ובלילה, במזג אוויר חמים, החלון שמש לאורור.

רוח קלה נשבה מחורשת האורנים הקרובה. קלאאס עלה על שרפרף כדי להריח את ריח האורנים. נדמה היה לו כי הוא רואה אורות מרקדים תחת העצים. קרן אחת נראתה כמו מתקרבת לחלוננו שבגג ומשחקת סביב הארובה.

ואז היא עברה בדיוק לפניו. היא נשמעה כמו לוחשת לאוזנו. זה נראה כאילו מאה גחליליות מתחברות בה לאור אחד. ואז נדמה היה לו כי הקרן מקבלת צורה של נערה יפה, אך הוא רק צחק על הרעיון הזה. אך כעבור רגע הלחש נהפך לקול. הוא שוב צחק כה חזק ששכח על הדכדוך שלו ועל הנזיפות שקיבל. להפך, הוא נהנה כאשר הקול הזמין אותו "יש לנו מלא גבינה. בוא אתנו". הילד שפשף את עיניו לוודא שאינו חולם ושוב הקול מהאור אמר לו "בוא!" הייתכן? הוא שמע סיפורים של זקנים על נערות של היער שלחשו והזהירו נוסעים. הוא בעצמו ראה מעגלים מוזרים ביערות. ועכשיו נערת האור הזו מזמינה אותו. שוב ושוב האור נע סובב סביב רעפי הגג, וזרח על הארובות שנראו כמו עשויות כסף. אחר כך עלה גבוה יותר כך שרק בקושי יכול היה קלאאס לראות את דמות האישה, אבל הקול, כבר לא לחש, חזר שוב, חזק יותר "יש לנו הרבה גבינה.

בוא אתנו." "בכל אופן כדאי לראות מה זה" החליט קלאאס, לבש את גרבי הצמר שלו וצעד לדלת בשקט, כדי לא להעיר איש. ליד הדלת נעל את נעלי העץ שלו, ופתאום התעורר חתול והשתפשף ברגליו. קלאאס נבהל וקפץ מפוחד. אך אז ראה שוב את האור וידע שעליו ללכת. הוא יצא מהבית ורץ לחורשת האורנים, לכוון מעגלי הפיות. איזה מראה מוזר. קלאאס חשב תחילה כי זה מעגל של גחליליות ענקיות. ואז ראה שאלה עשרות של יצורים יפים, קטנים כמו בובות ומקפצים כמו חרגולים. הם היו מלאי אור, כאילו מנורות עם כנפיים. הם החזיקו ידיים ורקדו סביב מעגל הדשא, בשמחה ועליצות. קלאאס טרם התאושש מההפתעה כשכבר הפיות סבבו אותו. אחדות עזבו את הריקודים שבמעגל ובאו אליו ואחת הדמויות, היפה ביותר אמרה "בוא. אתה צריך לרקוד אתנו." ואז עשרות היצורים התחילו לשיר במקלה

"הרבה גבינה כאן! הרבה גבינה כאן! בוא! באו!"
קלאאס הרגיש שמושכים אותו ודמה שהוא קל
כמו נוצה. תוך רגע היה כבר במעגל הפיות ורקד
במרץ. הוא היה עליז מאוד, כאילו היה בחגיגה
ורוקד עם בנים ובנות, יד ביד דרך הרחובות, כפי
שנהג בחגיגות בכפרו.

לא הייתה לו שהות להתבונן טוב בפיות כי
הריקוד היה כה משעשע. הוא רקד ורקד כל
הלילה, עד שהשמיים במזרח התחילו להתבהר
ונעשו תחילה אפורים ואחר כך וורודים. ואז נפל
עייף, ונרדם מיד.

הוא שכב עם רגליו במרכז המעגל וראשו על
העיקול. הוא היה מאושר כי לא הרגיש עייפות
ולא ידע כי הוא ישן. נדמה היה לו כי הפיות
שרקדו אתו הביאו לו עכשיו גבינה. הן פרסו
אותה בסכין זהב והאכילו אותו בידיהן. כמה
טעימה הייתה! הוא חשב שיוכל לאכול את כל
הגבינה שאליה השתוקק כל כך במשך כל חייו.
לא הייתה כאן אמו שיכלה לנזוף בו או אבא

שיגער בו. כמה נהדר!
אך אחרי זמן הוא רצה להפסיק לרגע לאכול
ולנוח קצת. לסתותיו התעייפו מרוב לעיסה.
הקיבה התמלאה כמו עם כדורי תותח. הוא נשם
בקושי.

אבל הפיות לא נתנו לו להפסיק, כי פיות של
הולנד לא מתעייפות מעולם. הן עפו מכל רוחות
השמיים, מצפון, מדרום, ממזרח וממערב והביאו
עוד גבינה. הם שמו ערמות גבינה סביבו ואלה
איימו לכלוא אותו כמו בתוך חומה ואף להתמוטט
עליו. היו שם כדורים אדומים של גבינת אדאם,
וורודים וצהובים מגולדה, ודמויי ככרות לחם
מליידן. הוא הביט רחוק יותר... הו זוועה!! הוא
ראה פיות גדולות וחזקות שמגלגלות את הגלילים
הענקיים, השטוחים, של גבינת פריזלנד! כך גליל
גדול כמו גלגל של עגלה ויכול להאכיל גדוד
חיילים! הפיות גלגלו את הגלילים כאילו היו
צעצועים. הן כווננו אותם במקלות תוך צחוק רם,
כמו ילדים עם חישוקים. ועכשיו הובאה עוד גבינה

כפרית, גבינת לימבורג, גבינת אלקמר ועוד
גבינות שריחן קלאאס לא אהב.
בקרוב כל הגבינות נערמו סביבו והוא נמצא בתוך
חומה של גבינות כמו צפרדע בבאר. הוא צרח כי
הגבינות איימו לפול עליו, אך הפיות חשבו רק
שהוא שר. הן לא היו אנושיות ולא ידעו איך
מרגיש ילד.
בסוף הוא נשאר עם פרוסת גבינה עבה ביד אחת
וגוש גבינה ביד שניה ולא יכול היה לאכול יותר.
אך הפיות סבבו אותו והתעופפו מעליו ומלכתן
הפצירה בו שיאכל עוד.
קלאאס חשב שיתפוצץ, ובאותו רגע חומת
הגבינות התחילה לפול עליו והוא חשב שהיא
תמחץ אותו והוא יהיה כמו גלגל גבינת פריסלנד
השטוח.
אבל לא! הוא התעורר וכשפתח את עיניו
המעורפלות משינה ראה שמש אדומה שעולה
מעל דיונות החול. ציפורים שרו סביב והתרנגולים
קראו במקהלה, כאילו מברכים אותו לשלום. הוא

משש את בגדיו, והם היו לחים מטל. הוא הביט
סביב אך לא ראה יותר פיות. בפיו החזיק רק גוש
עשב, אותו לעס בהנעה.
קלאאס לא סיפר לאף אחד את סיפור הפיות
והגבינה. הוא גם מעולם לא ניחש האם עזבו
אותו כי תשוקת הגבינה שלו עזבה אותו, או כי
היום עלה והן לא יכלו להישאר.